

MEGOSZ 1 országos erdészeti-vadászati osztályvezetői, 2 megyei vidékfejlesztési alelnöki, 10 megyei erdészeti-vadászati osztályvezetői és 9 országos küldötti tisztséget nyert el. Kapcsolattartásunk az MVH-val rendszeressé vált, az általuk küldött írásos tájékoztatók anyagai kör e-mailek és honlaptudósítások formájában jutottak el a tagsághoz. Aktív szerepet vállaltunk az Erdészeti Stratégia magánérdős fejezetének és az Erdőtörvény

módosító javaslainak a kidolgozásában. Az Erdőtörvényen kívül véleményeztük a magánerdő számára szintén alapvető fontosságú Földtörvény és Vadászati törvény tervezetét is. A MEGOSZ képviselte és részvétele folyamatos volt az Agrár-gazdasági Tanácsban, az Erdő Tanácsban, az ŰMVP Monitoring Bizottságában és annak Erdészeti Albizottságában, a Parlament Mezőgazdasági Bizottsága, a Vidékfejlesztési Minisztérium és a MAÉT

rendezvényein is. Két legfontosabb partnerszervezetünkkel, az Országos Erdészeti Egyesülettel (OEE) és a Fagazdasági Szakmai Szövetséggel (FAGOSZ) hagyományosan jó kapcsolatokat ápolunk, számos ágazati kérdésben képviseltük közösen az erdészet, erdőgazdálkodás érdekeit. Kiemelt támogató partnereink továbbra is a STIHL és a VALKON-2007 Kft.

A MEGOSZ Vezetősége

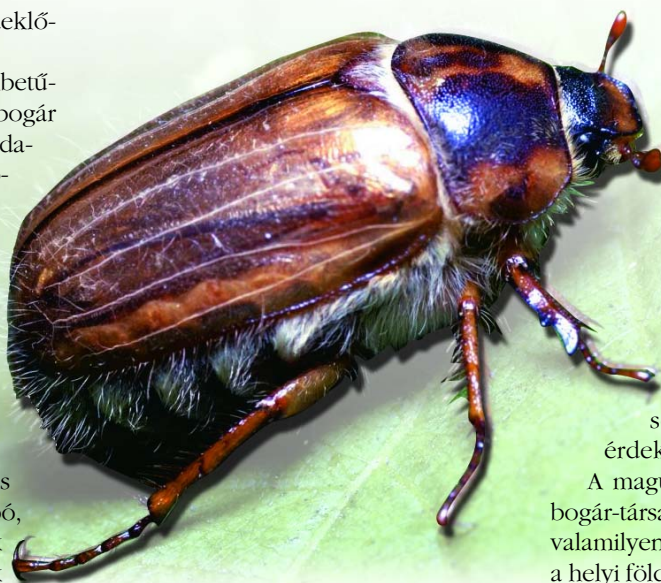
A cserebogár

Ilyenkor, tavasz táján minden földműves, kertész-, és erdészembernek időszerű foglalkoznia a cserebogarakkal. A munkájukkal érintett legfontosabb három családtaggal mindenképpen. Azt is tudni kell, hogy nem csettintésre vált időszerűvé e feladatra hívás (a '60-as évek szakkönyve a legkártékonyabb erdei állatnak minősíti a cserebogarakat, mostanság talán az erdei patások után jöhetnek) és hogy az más érdeklődők számára is tanulságos.

2013 kitavaszkodását várva, szembevető például a közönséges cserebogár szakmai bemutatásának első mondata: „Európai állat.” Hihetetlen, a korunkat messze megelőző integrálódás főszereplői előtt tiszteleghetünk. A jól fejlett, az emberénél több tori lábbal bíró rög-höz kötöttek EU-s elismertsége nemhogy időtlen idők óta áll példaként, de a családot övező mérhetetlen tolerancia is mindenképpen figyelemre méltó.

Európai állat tehát a közönséges ugyanúgy, mint az erdei és a csapó, vagy a mindannyiunk Petőfijének verséből ismert sárga. Európaiak voltak már akkor, amikor 7-800 éve még a mi őseink is európainak számítottak, és velük kapcsolatban nem kellett feltennie egykor a kérdést a Nemes kürt harsonásának: „Meddig várjunk?”. A nagy és egységes célokért folyton rágódó család külső megítélése minden bizonnyal ennek az egységnek is köszönhető. Ilyképpen teljesen indifferens, hogy az egyik cserebogár ruhája barna, a sálja fekete, a másiké feketén szegett és vörös a nyakkendője, a harmadiké fehéren tarkázott barna, illetve fekete. És ők maguk sem igyekeznek ennél jobban elkülönülni, még időszakosan sem, mondjuk fehér sál viselésével.

A maguk európai útját rágják tehát, miközben itt Magyarországon szinte az emberi történelmünk bizonyos példáit követik. Vegyük mindjárt a törzsi rendszerüket. A honfoglaló őseink hét törzset álmunkból kelve is néven nevezük, az övéket pedig római számokkal, esetleg földrajzi elhelyezkedés szerint azonosítjuk.

Az április és a május az ő életükben is meghatározó időszak rendszerint. Az egyes törzsek négyévente (más-más években), előre meg nem hirdetett napon ugyan, de tömegesen összegyűlnek (rajzanak), legszívesebben szabadon álló lombos fák koronájánál (ősi pogány beidegződés). Ezzel párhuzamosan, négyévente (valamelyik cserebogár törzssel azonos időben) mi áprilisban, vagy májusban, előre meghirdetett napokon, fedett helyen álló fakk urnájánál rajzunk (újabb kori népszokás), az elveink szintjén. Az ő rajzásuk alapvető, nem szétkürtölt célja a törzs egységes fennmaradása,

megerősödése, miközben a két tori lábasok társadalmában valamelyik csoport, esetleg partner favorizálása, fennmaradása, megerősödése a cél, lehetőleg a többiek rovására. Kissé félrevezető tehát az elnevezés: cserebogár, hiszen rajzás után megmarad a régi törzs, a föld alól is előásott újult erővel, nem így a két tori lábasoknál. Ahol ugyan nem ritka a szintén a föld alól előásott tartalék, és nem ritka ezért a régóta rajzók kiütése sem a felső szintekről. És amíg cserebogáréknál a rajzás után a meghatározó egyedek a törzs érdekében jól elássák magukat, hát ugyanez aligha mondható el a meghatározó egyedekről a két tori lábasoknál, ami a képviselt törzs érdekét esetenként illeti.

A maguk nemében a magyar cserebogár-társadalom minden egyes tagja valamilyen (talaj) szinten tevékeny tagja a helyi földhasznosításnak. Szinte biztos, hogy a legmélyebbről kezdeményezve, a gyökereikig hatolva átrágják magukat a saját boldogulásuk érdekében.

A sok tori lábas csimaszok ételmezszer-ellátása az EU-ban t.i. időtlen idők óta változatlan. Rendre a friss gyökök, fák, bokrok levelei képezik a táplálkozásuk alapját, ami reformkonyhai attitűdnek is látszhat (fagyasztott étel-ek elől idejében el-, helyesebben lehúzódnak). Sőt, magyarázata lehet a cserebogár halhatatlanságát szignifikáns összefüggés tekintetében eddig eredménytelenül vizsgáló kutatómunkának.

Apatóczy István, ny. erdész